

[Erik Eriksen.]

Han har i en bladudtalelse fremhævet, at ministeriet er en flertalsregering, der kan gennemføre sit program uden at skele til højre eller venstre. Ministeren er jo kendt for at have en frodig hjerne, og han elsker politisk strategi. Vi kender jo hinanden fra gamle dage. Hans udtalelser er da heller aldrig kedelige; men navnlig i de sidste uger har de været overmåde interessante, og hans fastslåen af, at denne regering ikke behøver at skele til nogen side, dækker jo en realitet.

Men hvorledes er regeringen så stillet? Er det således, at dens tre partier står frit over for ændringsforslag fra oppositionen, eller skal den samlede regering tage stilling til dem og derigennem binde de tre partiers medlemmer? Det er dog af betydning at vide det. Når jeg spørger, er det også, fordi det af forskellige bladmeddelelser fremgår, at der foreligger en højtidelig protokol, som regeringspartierne har underskrevet, og som danner grundlaget for deres politik. Jeg forstår, at denne protokol indeholder adskilligt mere end det, der er kommet til udtryk f. eks. i programerklæringen. Nu kan man smile, når det f. eks. siges, at der er bestemte regler for, hvorledes retsforbundets repræsentanter er stillet. Men der kan jo være den realitet i denne aftale, at den faktisk, så længe denne flertalsregering sidder, er Danmarks „økonomiske grundlov“. Derfor må det være rigtigt, at regeringen snarest gør offentligheden bekendt med det fulde indhold af denne protokol. (*Stats- og udenrigsministeren* [H. C. Hansen]: Det skal jeg love!). Så får vi den altså. Det er ikke rimeligt, at man kun får kendskab til regeringens politik i småbidder. Lad os få protokollen offentliggjort i dens helhed; det må også være i regeringens egen interesse, at det bliver gjort. (*Stats- og udenrigsministeren* [H. C. Hansen]: Det er den faktisk!). Den højtærede statsminister siger, at protokollen er offentliggjort, men jeg synes, han gør en tankestreg og siger „faktisk“. Men lad os se den. Jeg er meget interesseret i den. (*Stats- og udenrigsministeren* [H. C. Hansen]: Der er mange interessante ting i den!). Ja, det er der sikkert, men jeg takker også for tilsagnet om, at denne protokol offentliggøres.

Så lidt som vi fra venstres side er gjort

bekendt med regeringens hensigter og planer, kan vi naturligvis ikke fremsætte nogen endegyldig udtalelse om vor stilling, men lad mig sluttelig sige, at regeringens hidtidige udtalelser og forslag giver os ingen grund til tryghed. Jeg kan imidlertid tilsige vor loyale opposition. Det burde vel egentlig være overflødigt at sige, og jeg nævner det også kun, fordi det radikale venstre synes at lægge vægt på og fremhæver som noget særligt, at det under visse omstændigheder ville være loyalt.

Vi vil ud fra vore egne synspunkter tage stilling til regeringens forslag. Hvis disse forslag fremmer den liberale linje, der er vor, vil vi selvfølgelig stemme for dem. Hvis vi skønner, at vi har en ærlig mulighed for at ændre forslag, således at de kan løse opgaverne i liberal ånd, vil vi af al vor kraft arbejde for sådanne ændringer. Men jeg vil med det samme understrege, at vi ikke på noget område agter at medvirke til forslag, der virker fremmede på den socialistiske formynderstat.

Med henblik på regeringens kompleks af lovforslag, som det nu foreligger, kan jeg sige, at det hverken sagligt eller principielt er udtryk for en linje, vi kan acceptere. Det fylder os med den dybeste mistillid. Vi ønsker at følge helt andre principper og veje. Venstre og det konservative folkeparti er på alle afgørende punkter enige i fordømmelsen af regeringsforslagene, og vi har — disse to partier — ligesom regeringen anlagt et helhedssyn på problemerne og udviklingen, hvorom de to partier også er enige. Det helhedssyn og de midler, som vi derefter mener må bringes i anvendelse, vil det høje tings medlemmer om et øjeblik på vore gruppers vegne høre fremsat af de ærede medlemmer hr. Axel Kristensen og hr. Aksel Møller.

Axel Kristensen: Da den højtærede finansminister fremsatte det lovkompleks, vi nu skal behandle her i tinget, gav han udtryk for, at det sidste halvårs særlige økonomiske vanskeligheder ikke havde varig karakter. Han mente dog, at stillingen var så dårlig, at vi måtte forøge statens indtægter med ca. 400 mill. kr. årlig ligesom ved kriseforliget i 1955, og gav faktisk hermed oppositionen ret i dens bedømmelse af landets økonomi. Endvidere betegnede fi-